

HỒI THỨ NHẤT

BẢO KÍP GÂY HỌA DIỆT MÔN

Những ngày hè nắng lửa qua đi, dần vào tiết trung thu, khí trời trở nên mát dịu không còn oi bức như trước nữa.

Mé bắc dãy Thái Hành Sơn những khu rừng phong đỏ ối theo gió thu rơi rụng biến thành màu vàng úa trải khắp rừng.

Trời cao khí sảng khiến người ta cảm thấy người lâng lâng khoai khoai, muốn hít căng vào lồng ngực khí trời dịu mát cho tâm hồn thêm bay bổng.

Ở chân núi Thái Hành sơn có một tòa trang viện lớn, trước cổng có hai con sư tử đá cao bằng đầu người đứng chầu, trên lâu môn đề ba chữ lớn: “Tạ Gia Trang”, nét bút như rồng bay phượng múa.

Có một điều lạ là vào ngày giáp tết trung thu, ở khắp thôn trang nhà nhà đều náo nhiệt, người người nô nức đón Tết, nơi nơi chằng đèn kết hoa, nhưng đây nhìn vẻ ngoài thì Tạ gia trang không phải là một trang viện nhỏ, phải nó là rất khí phái, vì sao ở trang môn lại im ắng thế này?

Nếu có người nhìn vào qua hai cánh cổng sơn son lớn hé mở tất không khỏi giật mình: bên trong nằng nặc mùi khét và mùi huyết tanh, hàng chục thi thể nằm chất đống xung quanh đại sảnh đã biến thành đống tro tàn.

Hiển nhiên Tạ gia trang vừa trải qua họa kiếp thảm khốc!

Đột nhiên từ xa vang lên tiếng vó ngựa, lát sau có hai con tuấn mã phi tới trang môn.

Trên mình ngựa là hai kỵ sĩ vóc dáng khác hẳn nhau, một người cao lớn, tướng mạo rất uy mãnh chừng hơn bốn mươi tuổi.

Còn kỵ sĩ vóc người nhỏ bé, hầu như ngồi lọt thỏm trong yên, đó là một tiểu hài tử chỉ mới bảy tám tuổi, gương mặt tuấn tú cương nghị nhưng còn toát ra nét ngây thơ của một cậu bé con.

Trung niên hán tử dừng ngựa trước trang môn, nhìn vào cánh cổng hé mở, mặt bỗng biến sắc, kêu lên:

- Nguy rồi !

Tiểu hài tử cũng gò cương dừng ngựa hỏi:

- Nhị sư bá! Chuyện gì thế?

Trung niên hán tử cố tình đứng chắn trước khe cửa hé mở để hài tử khỏi nhìn thấy cảnh tượng bên trong nói:

- Diệt nhi! Có lẽ trong trang xuất sự rồi!

Hài tử nói:

- Không sai! Ngày mai đã là Tết trung thu, làm sao vắng lặng thế này? Không thấy chằng đèn kết hoa gì cả.

Giọng nó bỗng run lên:

- Nhị sư bá! Diệp nhi còn ngủi thấy mùi huyết tanh nữa!

Trung niên hán tử rút kiếm ra, nhìn hài tử thấp giọng nói.

- Diệp nhi! Hãy mau quay lại phi lên núi đi! Nếu không có chuyện gì xảy ra, sư bá và cha sẽ lên núi tìm ngươi. Nhưng giả sử xảy ra chuyện chẳng lành thì việc báo thù là do một mình con đảm trách!

Hài tử giương to mắt nhìn trung niên hán tử dường như không hiểu ông ta nói gì rồi đột nhiên giục ngựa tới khe cửa xô toang cánh cổng phi thẳng vào Tạ gia trang.

Trung niên hán tử hốt hoảng gọi theo:

- Diệp nhi! Diệp nhi!

Hài tử không dừng lại, trung niên hán tử đành phi theo vào.

Trước hành lang đại sảnh bị thiêu hủy là cảnh tượng một cuộc thảm sát hết sức thương tâm. Hơn ba chục tử thi đầu một nơi, mình một nơi nằm la liệt, có người ruột gan bung ra ngoài bày nhầy nhìn rất thảm!

Hài tử xuống ngựa ôm lấy thi thể một trung niên bị đâm thủng ngực, tay vẫn còn cầm thanh trường kiếm khóc rống lên:

- Cha!

Trung niên hán tử nhảy xuống dìu hài tử lên, thảm giọng nói:

- Diệp nhi! Cừu nhân còn chưa đi khỏi đây đâu! Cha con không thắng nổi chúng, sư bá cũng không địch nổi đâu! Con hãy chạy đi để sau này còn hy vọng trả thù cho chúng ta!

Hài tử dường như không nghe thấy gì, vẫn bỏ tới tử thi phụ thân.

Chợt từ hậu trang vang lên tiếng vó ngựa, không lâu xuất hiện năm kỵ mã phi tới gần.

Trung niên hán tử gấp giọng nói:

- Diệp nhi! Chạy nhanh lên! Chẳng lẽ con đành để cha mẹ mình chết mà không nhắm mắt, không hy vọng vào sự báo thù?

Bạch hài tử mới chịu nghe lời, trừng mắt nhìn năm tặc nhân danh phi ngựa tới như muốn khắc ghi hình bóng chúng vào tâm khảm rồi mới nhảy lên mình ngựa nhắm trang môn phi đi...

Trung niên hán tử yên tâm nhìn theo, sau đó cũng nhảy lên ngựa phi tới chặn đường ngũ tặc.

Cầm đầu năm tên hán tử bận hắc y là một người cao lớn, mặt mũi hung ác chừng năm mươi tuổi vung kiếm lên quát bảo đồng bọn:

- Để tên tiêu bồi Hoa Sơn này cho ta đối phó cho! Các ngươi hãy truy bắt tên tiểu súc sinh kia cho được! Ta dám chắc đến chín phần là “Vô Song Kiếm Kíp” ở trong người hắn!

Rồi chỉ kiếm tới trung niên hán tử vừa phi ngựa tới chặn đường quát:

- Công Tôn Dực Thu! Mau xuống ngựa mà chịu chết!

Trung niên hán tử vừa đi với Diệp nhi đúng là lão nhị trong “Hoa Sơn Tam Kiếm” Công Tôn Dực Thu, còn phụ thân của Diệp nhi là lão tam Tạ Vân Đông cũng là chủ nhân của Tạ gia trang đã bị giết thảm.

Công Tôn Dực Thu nhìn tới, thấy người vừa quát là tên ma đầu “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính, liền giương kiếm quát:

- Ô Tư Kính! Thì ra kẻ thăm sát Tạ gia trang là Cự Linh Giáo các ngươi! Tạ sư đệ với ngươi có oán thù gì mà các ngươi hạ độc thủ tàn độc như thế?

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười hắc hắc nói:

- Đó gọi là “thất phu vô tội, vật trong túi hắn mới là kẻ có tội!”. Mau khai ra, “Vô song kiếm pháp” hiện ở đâu, bỗn Đường chủ sẽ tha cho bá điệt các ngươi khỏi chết!

Công Tôn Dực Thu nghĩ thầm:

- Sư đệ! Ngươi lỡ lời một tiếng, bây giờ sinh ra đại họa rồi!

Nghĩ đoạn tể ngựa tới vung kiếm công sang “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính mấy chiêu rồi bất thần giật cương quay ngựa phi ra cổng đuổi theo bốn tên tặc nhân ra sức truy bắt Diệp nhi.

Diệp nhi đã phi tới chân núi, nhưng không hiểu sao dừng lại chờ gì mà không phi tiếp lên núi.

Công Tôn Dực Thu gọi to:

- Diệp nhi! Mau chạy lên núi đi!

Diệp nhi chỉ mới bảy tám tuổi, mới tập phi ngựa chưa lâu, làm sao sánh nổi với bọn tặc nhân Cự Linh Giáo?

Vì thế khi rẽ vào sơn đạo, đường dốc hiểm trở khó đi, cành lá rậm rạp nên cả người lẫn ngựa đều lúng túng không biết tiến thoái thế nào.

Công Tôn Dực Thu ra roi phóng ngựa hết tốc lực vượt qua tặc nhân bắt kịp Diệp nhi với tay sang bắt lấy Diệp nhi đặt sau lưng mình nói:

- Hãy ôm lấy sư bá cho chặt kéo ngã đấy!

Nói xong ra roi quát ngựa phi lên núi.

Diệp nhi ngồi sau, thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn tặc nhân nói:

- Nhị sư bá! Bọn chúng đuổi theo mỗi lúc một gần!

Công Tôn Dực Thu ra sức giục ngựa, nhưng chạy thêm mấy dặm thì tới bên bờ vực, đưa mắt nhìn xuống vực sâu hun hút, cất tiếng than:

- Thế này là trời hại chúng ta rồi!

Sau lưng địch nhân đuổi theo bèn gót, nếu quay lại tất sẽ bị vây ngay, giả như một mình thì còn hy vọng đột vây, nhưng nay lại có thêm một hải tử nữa thì làm sao thoát được?

Công Tôn Dực Thu lại đưa mắt nhìn xuống vực rồi nghiêng răng thò tay bế lấy Diệp nhi nhún chân tung mình khỏi lưng ngựa hướng xuống vực.

Thực ra đáy vực chỉ sâu chưa đến hai mươi trượng, Công Tôn Dực Thu lại nhằm chuẩn một bụi mây song rậm rạp nhảy xuống, tuy người bị gai cài mặt mũi áo quần rách nát nhưng không bị trọng thương.

Công Tôn Dực Thu gắng nhoài người ra khỏi bụi mây, đặt Diệp nhi xuống đất nói:

- Diệp nhi! Bên trái có một con đường mòn, không biết dẫn đến đâu, nhưng cứ theo đó mà chạy, may ra thoát được. Đề sư bá chặn chúng cho!

Tới đó xoa đầu nó nói thêm:

- Diệp nhi! Hãy nhớ cho kỹ, cừu nhân hủy diệt Tà gia trang, sát hại phụ mẫu con là bọn ma đầu ở Cự Linh Giáo. Nếu con may mắn thoát được kiếp nạn này thì hãy tìm minh sư học nghệ để báo thù cho chúng ta. Nếu lỡ bị bắt, cũng không được cúi đầu khuất phục chúng! Hải tử! Chạy nhanh lên!

Diệp nhi thấy vẻ xúc động của sư bá, biết lần biệt ly này khó mà gặp lại, nghẹn ngào nói:

- Nhị sư bá! Xin hãy bảo trọng!

Nói xong quay người theo con đường mòn, Công Tôn Dực Thu vừa hướng dẫn lao đi.

Diệp nhi chạy non một dặm thì nghe phía sau vang lên tiếng la hét và tiếng kiếm chém vào nhau xoang xoảng, biết địch nhân đã đuổi tới và nhị sư bá đang ra sức chặn đánh.

Tuy rất lo cho sư bá nhưng nó không dám trái lời “nếu con may mắn thoát được kiếp nạn này thì hãy tìm minh sư học nghệ để báo thù cho chúng ta”.

Nhớ lại thảm cảnh ở Tà gia trang, Tà Vũ Diệp càng thêm quyết tâm báo thù, càng ra sức chạy.

Qua mấy chục trượng, đột nhiên nó vấp phải một vật gì, người nhào tới trước lăn đi mấy vòng rồi ngất đi bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Diệp nhi chợt cảm thấy sống mũi và mắt cay xè, dường như có nước dội vào mặt liền tỉnh dậy mở mắt ra, thấy một người đang đi tiểu tiện vào ngay giữa mặt mình, tức giận nghĩ thầm:

- Xem ra tặc nhân đã giết chết sư bá, đuổi tới mình rồi!

Nó nghiến răng nói:

- Súc sinh!

Đồng thời lặn sang một bên tránh vòi nước tiểu rồi chống tay bò dậy.

Bốn tên hắc y hán tử lập tức vây lại.

Một tên cười “hô hô” nói:

- Hô hô! Quái chiêu của Ô Đường chủ quả là thần diệu!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính sấn tới, chộp lấy cổ áo Diệp nhi nhấc bổng lên nói:

- Tiểu quỷ! Mau nói đi! Cha ngươi giấu “vô song kiếm kíp” ở đâu?

Diệp nhi còn trẻ con, biết gì đến bí kíp võ công? Mà với bản tính quật cường của nó, chỉ e dù có biết cũng không đời nào chịu tiết lộ cho cừu nhân.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính liền thay đổi chiến thuật, buông Diệp nhi xuống, cất giọng dỗ dành:

- Đừng sợ! Chúng ta không làm gì ngươi đâu! Hải tử! Ngươi là Tạ Vũ Diệp, nhi tử độc nhất của Tạ Vân Đông trong “Hoa Sơn Tam Kiếm” phái Hoa Sơn, không sai chứ?

- ... ÀÀ Tư Kính vẫn nhỏ nhẹ:

- Hải tử! Chắc ngươi có nghe cha ngươi và sư bá ngươi nói về “Vô Song Kiếm Kíp” chứ? Đúng không?

Tạ Vũ Diệp không đáp, gương mặt căm hờn nhìn cừu nhân.

Thấy ánh mắt của đối phương, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính biết khó lòng dỗ dành, nổi giận gầm lên:

- “Vô Song Kiếm kíp” cất chỗ nào? Nói mau!

Tạ Vũ Diệp không chút sợ hãi, nghiến răng nói:

- Cất chỗ nào, đừng hòng ta nói cho lũ ma đầu các ngươi biết!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính nghe Tạ Vũ Diệp nói thể tin chắc là nó biết nơi cất giấu, “hừ” một tiếng hỏi:

- Tiểu quý! Người dám bướng với gia gia sao? “Vô Song Kiếm Kíp” đâu, nói mau!

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng đáp:

- Ác ma! Các người đừng nằm mộng!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười hắc hắc nói:

- Đã rơi vào tay Cự Linh Giáo chúng ta, sợ gì người không chịu cung khai?

Dứt lời vung tay giáng thẳng cánh đánh ra.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, Tạ Vũ Diệp bị bắn xa ba bốn bước ngã nhào xuống, máu miệng máu mũi trào ra, ngất đi tại chỗ!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính nhìn một tên hán tử quát:

- Phạm Hương Chủ! Mau dội nước cho hắn tỉnh lại đi!

Tên Hương Chủ tuân lệnh chạy xuống suối, múc đầy một hồ lô nước dội vào mặt Tạ Vũ Diệp.

Nó vừa tỉnh lại thì nghe Ô Tư Kính quát:

- Muốn sống thì khai ra! Để xem người còn bướng bỉnh được bao lâu?

Hắn cúi xuống chộp lấy tay Tạ Vũ Diệp đứng lên đồng thời dùng lực bóp mạnh.

Tiếng xương vỡ lạo xạo nghe mà sồn gái óc, Tạ Vũ Diệp đau đến toát mồ hôi nhưng vẫn nghiêng răng cố chịu đựng, không thém rên một tiếng!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười nhạt nói:

- Khí khái lắm! Mới bảy tám tuổi mà kiên cường được như vậy thật hiếm, nhưng để xem người chịu được bao lâu?

Vừa nói vừa xuất chỉ điểm ra.

“Ô Tư Kính hiệu” xung “Bách Độc Ma Thủ”, thủ pháp điểm huyết rất độc đáo, mỗi chỉ đều nhằm chuẩn xác vào các khớp xương trên hai bàn tay, chân và đầu gối Tạ Vũ Diệp.

Tuy vô cùng đau đớn như bị hàng chục mũi dao nhọn xuyên tim, mồ hôi túa ra ướt đầm cả người, răng nghiến vào môi đến bật máu nhưng nó vẫn cắn răng cố chịu đựng, trước sau vẫn không bật ra một tiếng!

Ngay cả kẻ tra tấn là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính trán cũng đầm mồ hôi, mắt long lên sòng sọc như con thú điên. Hắn không tin một hài tử mới bảy tám tuổi mà thi gan thẳng được mình.

Hai bàn tay và bàn chân Tạ Vũ Diệp đầm đìa máu, Ô Tư Kính chuyển mục tiêu sang ống chân và ống tay. Lát sau, cả hai tay hai chân Tạ Vũ Diệp đều bị đánh gãy khuyu xuống.

Không chỉ chân tay Tạ Vũ Diệp đẫm máu mà từ miệng nó, máu cũng rỉ ra không ngừng, từ đôi mắt ngây thơ đen nháy cũng trào ra những dòng huyết lệ đỏ ngầu!

Ngay cả bốn tên thuộc hạ của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính chứng kiến cảnh tượng thảm khốc đó cũng phải ngoảnh mặt đi không nỡ nhìn!

Không khuất phục nổi một đũa hải tử bảy tám tuổi, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính vừa then vừa tức lồng lên như dã thú, lại chộp lấy Tạ Vũ Diệp gào lên:

- Ta không tin một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thi gan nổi với ta! Tiểu quỷ! Chỉ cần ngươi nói ra “Vô Song Kiếm Kíp” để ở đâu, ta sẽ thả ngươi ngay. Nếu không thì tan xương nát thịt thì đừng trách...

Hắn chưa nói xong thì đột nhiên một luồng gió từ đâu ập đến, mạnh đến nỗi bức hắn lùi lại mấy bước, Tạ Vũ Diệp đang nằm trong tay hắn cũng bị người cướp đi mất!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ có ma?

Hắn nghi hoặc đưa mắt nhìn quanh, thấy cách mình chừng mười trượng có một lão nhân râu tóc bạc trắng, mình bận bộ nho bào màu xám, mặt mũi hồng hào đứng bên một cây cổ thụ nhìn mình, trong tay bế một hải tử, chính là Tạ Vũ Diệp!

Hiển nhiên người vừa phát kinh phong đánh lui hắn và cướp đi tạ vũ Diệp chẳng phải ma quỷ gì mà chính là bạch phát lão nhân này!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính chớp chớp mắt nhìn lại, dường như chưa tin ngay những gì mình vừa nhìn thấy là thực. Hắn tự cho mình võ công phi phàm, thế mà không biết đối phương xuất thủ bằng cách nào cướp được người ngay trên tay hắn!

Với khoảng cách trên mười trượng mà thi triển thủ pháp “Cách Không Phát Chương”, “Cách Không Nhiếp Vật” đạt tới cảnh giới đó chỉ e trong võ lâm không tìm được mấy người!

Hắn còn chưa biết là Bạch phát lão nhân chỉ tiện tay phát lực mà thôi, còn nếu như lão vận thêm mấy thành lực đạo thì chỉ e hắn đã tán mạng đương trường rồi!

Tên Đường chủ biết hôm nay gặp phải cao nhân hiếm thế, nếu không nể mặt mấy phần thì khó tránh khỏi ném khổ đầu, liền chấp tay cúi người hướng sang lão nhân nói:

- Tại hạ là Ô Tư Kính, Tiêu Đường Đường chủ của Cự Linh Giáo, không biết lão tiên bối là cao nhân ẩn cư núi này nên chưa kịp bái sơn tham kiến, xin lão tiên bối mở lượng hải hà...

Bạch phát lão nhân “hừ” một tiếng nói

- Thì ra là tặc đồ của Cự Linh Giáo ! Chẳng trách gì đương tâm hạ độc thủ đối với một hài tử! Đúng là lũ súc sinh!

Giọng lão nhân không cao nhưng từng chữ vọng vào tai ong ong nhưc buốt, lão vừa nói vừa thông thả bước tới gần Ô Tư Kính.

Tên Đường chủ sợ hãi lùi lại nói:

- Chẳng lẽ tiên bối muốn can thiệp vào việc của bọn giáo?

Bạch phát lão nhân không nói gì, vẫn lừng lững tiến lên.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính quát:

- Đứng lại!

Bạch phát lão nhân vẫn không dừng, miệng nói:

- Các ngươi phải trả lời sao với hài tử này chứ?

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính lùi thêm mấy bước, bất thần vung tay thi triển thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” phóng ra một chùm “Mai Hoa Châm” bắn tới đầu mặt và khắp người Bạch phát lão nhân.

Nên biết Ô Tư Kính ngoại hiệu “Bách Độc Ma Thủ”, mai hoa châm đều được tẩm chất kịch độc gọi là “Mai hoa thấu cốt châm”, mỗi chiếc tuy nhỏ bằng sợi lông trâu nhưng bắn đi với tốc độ cực nhanh và hết sức chuẩn xác, dù là cao thủ võ lâm cũng ít người tránh được, chỉ cần trúng người thì độc chất công tâm mà chết ngay.

Hắn vừa phát ám khí xong đã rút bảo Kiếm cầm tay sẵn sàng xuất thủ.

Bạch phát lão nhân thấy hàng trăm mũi ám khí bắn tới mình vẫn bình tĩnh như không, đưa cánh tay trái phất một cái.

Tuy lão chỉ tiện tay phất ra tựa hồ không dùng bao nhiêu lực đạo thể nhưng cũng đủ làm cho mấy trăm mũi “Mai hoa thấu cốt châm” bay ngược trở lại, một số rơi lả tả xuống đất, một số bay thẳng tới Ô Tư Kính và bốn tên thủ hạ, tốc độ còn nhanh hơn khi chúng được bắn ra.

May là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính kiếm có được nhanh đã rút kiếm cầm tay múa tít lên tạo thành màn kiếm dày đặc đến mưa cũng khó thâm nhập được vào người.

Chỉ nghe một loạt tiếng loảng xoảng đình tai nhức óc, những mũi “Mai hoa thấu cốt châm” bay tới màn kiếm đánh rơi lả tả, tuy nhiên vì tốc độ quá nhanh vẫn có một mũi xuyên qua được bức màn kiếm bắn trúng vai đau nhói.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính biết rõ mai hoa châm của mình được tẩm chất kịch độc, nếu không kịp thời giải cứu thì sẽ chết, liền vung tay quát bảo đồng bọn:

- Lùi mau!

Nói xong quay người lao đi như tên bắn!

Bốn tên thuộc hạ thấy Đường chủ đã đi cũng đua nhau chạy theo, tên nào cũng thảm trách cha mẹ sao không thêm mấy cái chân nữa để chạy nhanh hơn đồng bọn, chỉ sau chốc lát, cả năm tên đã chạy mất tăm mất dạng!

Bạch phát lão nhân không đuổi theo, tìm một bãi cỏ bằng phẳng đặt Tạ Vũ Diệp xuống, trước tiên điểm mấy chỗ huyết đạo cầm máu rồi điểm thùy huyết cho nó ngủ say để mất đi cảm giác đau đớn. Sau đó lão cẩn thận nắn sửa lại các khớp xương cho lành lại như cũ, cuối cùng lấy trong túi ra một bình ngọc nhỏ rắc thuốc lên các vết thương rồi xé khăn băng lại.

Lão nhìn sắc mặt Tạ Vũ Diệp dần dần trở lại màu hồng, mỉm cười tỏ ý hài lòng, lẩm bẫm:

- Hải tử này quả là kiên cường hiếm thấy. Lại có căn cơ rất tốt, nhất định sau này sẽ đạt được thành tựu phi thường! Nếu mình đến trễ một lúc thì chắc bị bọn ác ma kia giết chết rồi! Bây giờ thì không sao! Có thần dược “Vạn Thông Thần Tán”, chỉ sau vài ba hôm, trừ mấy chỗ xương gãy còn lâu mới liền, còn mấy vết thương khác chỉ cần sau năm ba hôm là lành lặn cả thôi!

Đột nhiên lão nghe gần đó phát ra tiếng rên khẽ liền đến gần xem, thấy một người nằm trong bụi cây vừa rên vừa cựa quậy, y phục rách, người đầy máu me thương tích, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Người đó chính là lão nhị trong “Hoa Sơn Tam Kiếm” Công Tôn Dực Thu!

Bạch phát lão nhân quỳ xuống kiểm tra mạch tượng thấy mạch nạn nhân đập rất yếu, hơi thở nhẹ như tơ, chân tay đã bắt đầu lạnh, chỉ vùng ngực là còn hơi ấm, tình trạng hết sức hiểm nghèo.

Lão ấn tay lên ngực Công Tôn Dực Thu từ từ truyền chân khí vào nội thể ông ta trợ cho tâm mạch tiếp tục hoạt động.

Công Tôn Dực Thu được sự trợ giúp chân khí, được một lúc thì tâm mạch hoạt động trở lại, tỉnh dậy mở mắt ra.

Bạch phát lão nhân cười nói:

- Ngươi đừng nói gì cả, cố vận công tiếp dẫn chân khí chu chuyển mấy vòng rồi mọi việc nói sau!

Công Tôn Dực Thu y lời làm theo, sau một lúc quả nhiên thể trạng đỡ hơn rất nhiều, chống tay ngồi dậy nói:

- Đa tạ tiên bối ra tay cứu giúp. Xin hỏi tiên bối, tình trạng Diệp nhi thế nào?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Hải tử không sao đâu. Nào, để lão phu trợ giúp ngươi vài khẩu chân khí nữa!

Công Tôn Dực Thu lắc đầu nói:

- Không cần đâu! Lão tiên bối! Văn bối tự biết mình bị thương rất nặng không sống được lâu nữa. Xin hãy nghe văn bối kể lại sự tình...

Không nghe bạch phát lão nhân nói gì, Công Tôn Dực Thu gấp giọng nói tiếp:

Tại hạ là Công Tôn Dực Thu, đệ tử phái Hoa Sơn, còn hài tử vừa được lão tiên bối cứu giúp là Tạ Vũ Diệp, nhi tử độc nhất của của sư đệ Tạ Vân Đông, chủ nhân Tạ gia trang ở Thái Hành Sơn này.

Có lần Tạ sư đệ vào rừng hái thuốc, tình cờ bắt gặp một chiếc hộp sắt trong một sơn động hẻo lánh. Mở ra thấy trong hộp đựng một pho “Vô Song Kiếm Kíp” nhưng chỉ có quyển thượng. Tạ sư đệ vô cùng mừng rỡ đem về trang lấy ra xem, thấy văn từ trong đó rất thâm ảo. Qua một thời gian tham ngộ, sư đệ mới biết muốn luyện thành kiếm pháp thần diệu gọi là “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp” thì trước tiên phải luyện thành “Ngô Dương Thần Khí”. Nhưng khi chiêu theo tâm pháp luyện khí công này thì nội tức trong người nghịch chuyển, huyết mạch trở ngại không thông, thậm chí có mấy lần ngất đi.

Sư đệ không dám luyện thêm “Ngô Dương Thần Khí” nữa, chuyển sang luyện “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp” thì thấy kiếm chiêu quá cương mãnh nên rất mau chóng kiệt lực. Biết rằng muốn luyện thành kiếm pháp này mà không có minh sư thì khó thành, sư đệ không dám luyện tiếp nữa. Trong thời gian đó chợt xuất hiện một vị hòa thượng đến nhà hóa duyên. Tên hòa thượng đó chính là tên hán tử mặt đỏ gọi là Phạm Hương Chủ cùng đi với “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính vừa rồi. Lần đó tới Tạ gia trang hóa duyên, hẳn tự giới thiệu mình là “Tri Giác Tăng”, đệ tử của Thiếu lâm tự, vì phái này bị mất trộm một pho bí kíp võ học là “Vô Song Kiếm Kíp” nên phương trượng ra lệnh cho tăng lữ trong chùa đi khắp giang hồ tra tìm. Trong lúc nói chuyện, sư đệ do thiếu cảnh giác đã hở hơi để lộ chuyện mình có được pho “Vô Song Kiếm Kíp”. “Tri Giác Tăng” nghe nói thì vô cùng mừng rỡ, lập tức yêu cầu cho xem. Tại hạ nhận ra tên hòa thượng này dáng bộ tham lam, đoán trong chuyện này tất có giả trá nên nói thác ra là pho “Vô Song Kiếm Kíp” đó đã bị mất trộm tháng trước rồi. Hiển nhiên “Tri Giác Tăng” không tin, nhưng không biết làm gì được đành hăm hăm bỏ đi.

Tại hạ và sư đệ biết sự việc nhất định sẽ còn dẫn đến hậu quả khó lường nên quyết định giấu kỹ pho bí kíp ở một nơi khác.

Thế nhưng thảm họa vẫn không tránh được. Hôm nay tại hạ đưa hài tử Tạ Vũ Diệp đến dâng hương tại một ngôi chùa Linh Hoa Tự cách đây bảy mươi dặm, khi trở về Tạ gia trang thì toàn trang đã bị hủy diệt, hầu như trong trang không còn người nào sống sót, hơn ba mươi thi thể, trong đó có phu thê Tạ Vân Đông sư đệ bị thảm tử trong khu vực tiền sảnh bị thiêu hủy.

Hung thủ chẳng ai khác là Cự Linh Giáo, tên Đường chủ “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cùng bốn tên thuộc hạ trong đó có tên Hương chủ hộ Phạm mà

trước đây mạo xưng “Tri Giác Tăng” còn ở lại mai phục để nhỏ cỏ tận gốc, định giết luôn Diệp nhi...

Công Tôn Dục Thu kể tới đó thì kiệt sức, hơi thở hầu như không còn tiếp thêm được nữa, bật lên một cơn ho, nhổ ra một bãi đờm lẫn máu, thở dốc mấy hơi rồi thều thào nói tiếp:

- Tại hạ đã trúng phải “Khóa tâm tiêu hồn chương” của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính, nội phủ hầu như giập nát cả rồi, không sống được nữa đâu!

Bạch phát lão nhân dốc ra mấy viên dược hoàn nói:

- Đây là linh dược trị thương “Vạn Thông Thần Tán”, Công Tôn Đại Hiệp uống vào đi, có thể sẽ đỡ hơn...

Công Tôn Dục Thu lắc đầu, cười thảm nói:

- Đa tạ lão tiên bối, nhưng tại hạ biết mình không qua khỏi đâu, xin đừng phí tâm vô ích. Tại hạ cũng biết “Vạn Thông Thần Tán” là thánh dược trị thương, nhưng không thể khôi phục lại lục phủ ngũ tạng đã bị độc công “Khóa tam tiêu hồn chương” bá đạo giang hồ hủy nát...

Tới đó đưa đôi mắt đã bắt đầu mờ tối nhìn bạch phát lão nhân hỏi:

- “Vạn Thông Thần Tán”? Chẳng lẽ lão tiên bối là “Bát Quân Tán Nhân”?

Ánh mắt Công Tôn Dục Thu chợt lóe lên như ráng chiều hắt ra tia hồi quang cuối cùng, vừa thở dốc vừa nói:

- Lạy trời lạy phật... Nếu vậy... Thì Diệp nhi được cứu rồi! Lão tiên bối! Xin hãy cứu chữa và thu nhận lấy Diệp nhi... Hài tử đó là hy vọng duy nhất giúp Tà gia đòi lại mối huyết hải thâm cừ... Xin lão tiên bối nhận của tại hạ... Một lạy!

Nói xong quỳ gối lên chắp tay bái lễ, nói tiếp:

- Diệp nhi từ ba tuổi được xưng là thần đồng. Nó không chỉ gan lỳ mà còn rất thông tuệ, ngày sau có thể luyện thành “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp” không những trả được mối huyết hải thâm cừ cho Tà gia mà còn có thể tạo phúc cho võ lâm. Huynh đệ tại hạ... Có thể yên lòng... Mà nhắm mắt được... “Vô Song Kiếm Kíp” được giấu ở trong thạch động sau chân thác nước dưới chân núi phía bắc Thái Hành Sơn...

Nói tới đây, Công Tôn Dục Thu lại ôm ngực ho một tràng nữa, đờm và máu trào ra chận lấy cổ họng, không thở được nữa, người giật giật mấy cái rồi đổ xuống.

“Bát Quân Tán Nhân” quay lại chỗ tạ vũ Diệp thấy nó vẫn ngủ say, đèn dùm thanh kiếm của Công Tôn Dục Thu đào hố chôn cất tử thi, tìm một phiến đá vuông vắn khắc thành tấm bia với dòng chữ “Hoa Sơn Kiếm Khách Công Tôn Dục Thu Chi Mộ” dựng trước nấm mồ mới đắp, đứng lăm rằm khấn vái:

Nghĩa tử là nghĩa tận. Tuy chúng ta không quen biết nhưng cũng coi là đồng đạo võ lâm, Công Tôn đại hiệp hãy yên lòng nhắm mắt! Lão phu chấp nhận lời thỉnh cầu của ngươi!

Nói đoạn tới bệ Tạ Vũ Diệp vào giấu trong một thạch động gần đó rồi nhắm chân núi phía bắc lao đi.

Theo một con suối đi chừng hai dặm thì tới một thác nước, sau chân thác đầu rêu phong có một thạch động nhỏ rất kín đáo, “Bất Quần Tán Nhân” vận nhãn lực tìm trong thạch động tối om hồi lâu mới phát hiện ra một chiếc hộp sắt nhỏ giấu trong kẽ đá.

Biết đó là hộp đựng “Vô Song Kiếm Kíp” do huynh đệ Công Tôn Dục Thu cất giấu, “Bất Quần Tán Nhân” bỏ ngay vào túi rồi quay lại đường cũ.

Tạ Vũ Diệp vẫn ngủ say, “Bất Quần Tán Nhân” cho nó uống thêm một viên dược hoàn rồi bế nó về nơi ẩn cư của mình ở “Bích Không Động” trong núi Thiên Bồn Phong thuộc dãy Côn Lôn.

Đỉnh Thiên Bồn Phong lõm xuống thành một thung lũng giống như một cái chậu lớn nên gọi là Thiên Bồn Phong.

Những vách đá bốn phía thung lũng quanh năm tuyết phủ nhưng trong thung lũng thì rất ấm áp, cây cối mọc rậm rạp, cành lá xum xuê. Giữa thung lũng có một bãi cỏ rộng mọc đầy kỳ hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát, quả là một lợi thế ngoại đảo nguyên!

“Bích Không Động” là một thạch động nằm dưới chân vách đá phía nam thung lũng thần tiên đó.

Khi “Bất Quần Tán Nhân” mang Tạ Vũ Diệp tới thung lũng thì gặp một bầy khỉ vừa hái trái cây vừa nô đùa. Thấy “Bất Quần Tán Nhân”, chúng chẳng những không sợ hãi chạy đi mà còn kêu lên “chít chít” như cất tiếng chào, có mấy con còn nhảy xuống tới gần tò mò nhìn Tạ Vũ Diệp nằm thiêm thiếp trên tay lão. Có vẻ như bầy khỉ và “Bất Quần Tán Nhân” cùng sống trong thung lũng với nhau lâu năm nên trở nên thân thiện.

“Bất Quần Tán Nhân” tới bên vách đá dừng lại trước một phiến thanh thạch phẳng lý, đưa tay ấn lên một chỗ trên vách đá.

Phiến thanh thạch từ từ dịch chuyển sang một bên lộ ra một cử động nhỏ.

“Bất Quần Tán Nhân” khom lưng bước vào, đi theo thạch động hẹp và quanh co chừng mười trượng thì thạch động mở rộng ra và chia thành hai ngách.

“Bất Quần Tán Nhân” rẽ sang ngách bên phải đi thêm mấy bước thì tới một gian thạch thất khá mỹ lệ bên trong đầy đủ giường phản, bàn ghế bằng đá nhẵn bóng, trần và vách đính mấy viên dạ minh châu làm thạch thất sáng trưng.

Trên bàn đá có để một chồng sách và bộ văn phòng tứ bảo, xem ra “Bất quần tán nhân” ở đây sinh hoạt khá tiện nghi.

“Bất Quần Tán Nhân” đặt Tạ Vũ Diệp xuống phản thì vừa lúc nó tỉnh dậy, đưa mắt ngạc nhiên nhìn quanh.

“Bất Quần Tán Nhân” cười nói:

- Diệp nhi! Ngồi dậy đi! Đói bụng rồi chứ?

Lão vừa nói xong thì ngoài cửa vang lên tiếng “chít chít”, sau đó một bầy khi ụa vào phòng, mỗi con ôm một ô trái cây đỏ mọng để lên bàn, giương mắt nhìn Tạ Vũ Diệp đầy vẻ tò mò rồi kêu “chít chít” chạy đi!

“Bất Quần Tán Nhân” cười nói:

- Bầy khi này rất tinh khôn và có tình cảm, chúng rất trung thành và chuyên cung cấp thức ăn cho lão phu...

Tạ Vũ Diệp vừa ăn trái cây vừa đưa mắt quan sát căn phòng, thấy bốn bức tường khắc đầy chữ và hình vẽ.

Chờ Tạ Vũ Diệp ăn xong mấy trái cây, “Bất Quần Tán Nhân” nói:

- Diệp nhi, tạm thời ăn chừng đó cho đỡ đói thôi, trước mắt phải chữa thương tứ chi cho lành lặn! Trong thời gian đó không được hoạt động nhiều mà phải nằm tĩnh dưỡng. Chỉ e phải qua mười ngày mới có thể đi lại được...

Tạ Vũ Diệp rơm nước mắt hỏi:

- Lão tiên bô, công tôn nhị sư bá thế nào?

“Bất Quần Tán Nhân” thở dài đáp:

- Nhị sư bá người trúng “Khóa tâm tiêu hồn chưởng” của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính không cứu chữa được, đã mất rồi!

Tạ Vũ Diệp òa lên khóc thảm thiết.

-” Bất Quần Tán Nhân” nhẹ giọng an ủi:

- Hải tử! Người đã chết không thể sống lại được. Người đừng thương tâm nữa. May là trước lúc lâm chung gặp được lão phu. Nhị sư bá người đã kịp nói rõ mọi việc, cũng chỉ rõ nơi cất giấu “Vô Song Kiếm Kíp” để lão phu mang về đây. Việc duy nhất người cần làm lúc này là chữa trị thương thể nhanh bình phục để ra sức luyện võ công trả thù cho phụ mẫu và Công Tôn sư bá!

Nói xong đỡ Tạ Vũ Diệp nằm xuống, điểm thùy huyết cho nó ngủ say rồi lấy chăn đắp lại, ân cần như từ mẫu chăm sóc hài nhi.

Lão cũng đến bên bàn lấy mấy trái cây, ăn xong móc chiếc hộp sắt trong túi, mở hộp thấy bên trong có một pho sách nhỏ bìa bằng da dê vàng úa đề bốn chữ “vô song kiếm kíp”.

Lão mở sách ra bắt đầu tham cứu.

Tuy văn tự trong sách rất thâm ảo, nhưng “Bất Quần Tán Nhân” là dị nhân võ lâm, văn võ toàn tài nên tham ngộ rất nhanh, đọc mấy lần là nhớ kỹ.

Ghi nhớ xong, lão ngồi bàn tọa xuống nền động, chiếu theo khẩu quyết của “Ngô Dương Thần Khí” nạp khí đan điền rồi chu chuyển đi các huyết mạch trong cơ thể.

Một lát sau, “Bất Quần Tán Nhân” cảm thấy huyết mạch ào ạt xung kích đến các chỗ huyền quan làm cho y phục căng phồng lên, khí công từ cơ thể kích ra bốn phía nghe ào ào mạnh đến nỗi làm mọi vật trong phòng chao động!

Sau hai canh giờ, “Bất Quần Tán Nhân” thu công, cảm thấy trong người thông sướng, cơ thể nhẹ như cánh én, nội lực sung mãn hơn trước nhiều.

“Bất Quần Tán Nhân” biết “Ngô Dương Thần Khí” là thần công tuyệt thế, nhưng nhờ mình có tử vi mấy chục năm khổ luyện mới luyện được, một người mới luyện võ vài chục năm như huynh đệ Công Tôn Dực Thu và Tạ Vân Đông cảm thấy đầu váng mắt hoa đến nỗi ngất đi là phải, thậm chí nếu không biết kiếm cơ mà định chỉ có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng hơn là tẩu hỏa nhập ma nữa!

Những ngày tiếp theo, “Bất Quần Tán Nhân” vừa ra sức chữa thương cho Tạ Vũ Diệp vừa luyện “Ngô Dương Thần Khí” và “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp”.

Nhờ thánh dược “Vạn Thông Thần Tán” của “Bất Quần Tán Nhân” nên sau mười ngày thì thương tích của Tạ Vũ Diệp đã hoàn toàn lành lặn, việc luyện tập “Ngô Dương Thần Khí” và “Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp” của “Bất Quần Tán Nhân” cũng thu được rất nhiều thành tựu.

“Vô Viêm Ngô Dương Kiếm Pháp” quả là có uy lực kinh nhân, mỗi khi “Bất Quần Tán Nhân” phát kiếm, trong phạm vi bốn năm trượng, kiếm khí phát tới đâu, đất đá vỡ vụn, cây cối ngã đổ rào rào đến đó, ngay cả “Bất Quần Tán Nhân” cũng không ngờ trong thiên hạ có loại kiếm pháp nào uy mãnh đến như vậy!

Sau khi thương thế đã bình phục, Tạ Vũ Diệp lập tức nghĩ đến việc trả thù.

Nay nó đã thành một cô nhi không cha không mẹ, trang viện đã bị hủy diệt, không còn người thân thích, cả Công Tôn sư bá cũng bị cừu nhân truy sát, mới tám tuổi đã trở thành cô nhi, tứ cố vô thân, võ công mới học được đôi chút không đáng kể, cừu nhân thì hung dữ tàn bạo như thế làm sao mà báo được thù?

Mắt đăm đăm nhìn những bức họa trên vách, Tạ Vũ Diệp đoán chắc đó đều là những chiêu thức võ học tối cao, Tạ Vũ Diệp chợt đến quỳ xuống trước mặt “Bất Quần Tán Nhân” khẩn thiết nói:

- Xin lão nhân gia hãy thu Diệp nhi làm đồ đệ để Diệp nhi được ngày đêm ở bên lão nhân gia luyện võ để sau này trả thù cho nhị sư bá và song thân!

Nói xong cung kính giập đầu ba cái.

“Bất Quần Tán Nhân” đưa tay phát ra một luồng nhu lực đỡ Tạ Vũ Diệp dậy, cười “hô hô” nói:

- Lão phu một đời cô độc du nhân, xưa nay không thu đồ đệ. Mười ngày trước đã hứa với nhị sư bá ngươi, hơn nữa thấy ngươi có căn cơ võ chất và trí lực hơn người tất sau này đạt tới thành tựu không nhỏ nên hôm nay phá lệ thu ngươi làm đồ đệ!

Tạ Vũ Diệp định quỳ xuống bái nhưng không sao quỳ được, đành đứng chấp tay cúi người nói:

- Sư phụ!

“Bất Quân Tán Nhân” xua tay nói:

- Hải tử! Lão phu biết lòng ngươi đối với sư phụ cung trọng như thế là được! Nhưng ở nơi sơn dã này, không cần phải giữ tục lễ lồi thôi làm gì!